

HỒI THỨ BỐN MƯƠI

Định Mỹ Nhân

huế Vĩ thốt:

—Còn một việc này vẫn bối muốn thỉnh giáo.

Thuật xong đoạn cố sự của mình, Dực Vương Gia thấy có cảm tình nhiều hơn đối với Nhuế Vĩ. Lão chẳng hiểu tại sao lại đem các việc thuật lại cho chàng nghe. Lão nghĩ hay là chàng giống sư huynh của lão. Lão hỏi:

—Người còn thắc mắc điều chi?

Nhuế Vĩ tiếp:

—Hôm đó vẫn bối nghe tiền bối đề cập đến «Ngưu Mao Thiên Vương Châm», chẳng hay trong thiên hạ ngày nay ai là người chuyên sử dụng loại ám khí đó?

Dực Vương Gia hỏi lại:

—Người muốn biết để làm gì?

Nhuế Vĩ hỏi là vì chàng nhớ đến Lưu Dục Chi, nàng từng dùng loại châm có hình thức tương tự cứu chàng thoát khỏi móng vuốt đàn sư tử trong khu cấm địa cạnh Thiên Trì Phủ. Chàng đáp:

—Ngày trước có một nữ nhân dùng mũi châm giống «Ngưu Mao Thiên Vương Châm» cứu mạng vẫn bối.

Dực Vương Gia hỏi:

—Nữ nhân đó là ai?

Nhuế Vĩ đáp:

—Con cháu của đại sư bá.

Dực Vương Gia lắc đầu:

—«Ngưu Mao Thiên Vương Châm» chẳng phải là ám khí của nhà họ Lưu. Ngày nay trong võ lâm, chỉ Ngọc Diện Thần Bà tại Thiên Sơn biết chế luyện loại châm đó mà thôi, nó rất khó luyện, không như «Mai Hoa Châm» đâu. Phải là người có thủ pháp tuyệt diệu, nội lực cao thâm mới luyện thành.

Nhuế Vĩ cau mày:

—Biết đâu nàng chẳng là đệ tử của Ngọc Diện Thần Bà?

Dược Vương Gia lắc đầu:

—Ngọc Diện Thần Bà là con người cổ quái, ta không nghe nói bà ấy có thu nhận đồ đệ.

Nhuế Vĩ thất vọng:

—Nếu vậy thì ai phóng mũi châm đó?

Dược Vương Gia thốt:

—Cứ theo tình huống lúc đó, thì ta đoán chính Ngọc Diện Thần Bà phóng châm chứ không còn ai khác. Bởi thủ pháp phải đạt đến mức lưu hỏa thuần thanh mới phóng được như vậy.

Nhuế Vĩ lộ vẻ không tin:

—Lý do gì Ngọc Diện Thần Bà phóng châm để giải tán quần chúng?

Chàng thầm nghĩ: “Người phóng châm hiển nhiên muốn cho ta phải lưu ý Thất Tâm Nữ chính là Giản Hoài Huyền, người đó nhất định hiểu là ta biết Giản Hoài Quyên. Như thế thì người đó là ai mà hiểu được ta quen với Giản Hoài Quyên?”

Dược Vương Gia tiếp:

—Ngọc Diện Thần Bà hành động kỳ quái lắm. Không ai đoán nổi dụng ý của bà ta trong việc phóng châm giải tán quần chúng!

Nhuế Vĩ lẩm bẩm:

—Chẳng lẽ bà ta biết mình? Chẳng lẽ bà ta biết Giản Hoài Quyên?

Dược Vương Gia cười trách:

—Đừng có nghĩ vớ nghĩ vẩn! Người bỏ vợ người đứng ngoài kia lâu quá rồi, không sợ nàng oán sao?

Nhuế Vĩ đỏ mặt thốt:

—Nàng không phải là vợ của vãn bối!

Chàng tự trách mình vô tâm quá, mãi nghe câu chuyện mà quên mất Lâm Quỳnh Cúc.

Dược Vương Gia «ạ» lên một tiếng:

—Không là vợ thì phải là một bằng hữu rất tốt. Để ta mời nàng vào đây.

Lão bước ra, không lâu lắm Lâm Quỳnh Cúc bước vào. Nàng vào một mình thôi.

Nhuế Vĩ bước tới cầm tay nàng.

Nàng để yên tay trong tay chàng hỏi:

—Đại ca và ông ấy nói gì với nhau mà lâu thế? Sao không cho tiểu muội nghe với?

Nhuế Vĩ thở dài:

—Được Vương Gia thuật lại cố sự cực kỳ thâm, ai nghe rồi cũng phải náo lòng.

Lâm Quỳnh Cúc thốt:

—Chả trách ở bên ngoài tiểu muội nghe ông ấy khóc. Hẳn là ông ta thương tâm lắm!

Nhuế Vĩ gật đầu.

Lâm Quỳnh Cúc hỏi:

—Đại ca có thể nói lại cho tiểu muội nghe chẳng?

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Được, song để lúc nào rảnh rồi ngu huynh sẽ thuật lại cho nghe.

Nhìn qua Giản Hoài Quyên ngồi bên cạnh bàn mắt không nháy, Lâm Quỳnh Cúc hỏi:

—Bệnh thế của nàng có giảm chẳng?

Nhuế Vĩ thở dài:

—Một nửa thôi!

Chàng tóm lược tình hình chữa trị Giản Hoài Quyên cho Lâm Quỳnh Cúc biết.

Nghe xong Lâm Quỳnh Cúc thở dài thốt:

—Nàng thật là đáng thương.

Đoạn nàng hỏi:

—Liệu đại ca có đủ thì giờ vừa lo cho mình vừa lo cho nàng chẳng?

Nhuế Vĩ đáp:

—Dược Vương Gia có tặng cho ngu huynh một bản kỳ thư về y học, trong vòng nửa năm này ngu huynh tìm một nơi an tĩnh nghiên cứu, phối chế giải dược tự chữa trị cho mình, sau đó sẽ đi tìm Tam Nhãn Tú Sĩ.

Lâm Quỳnh Cúc lo ngại:

—Giả như không nghiên cứu được?

Nhuế Vĩ thở dài:

—Thì cam với định số chứ biết sao. Trong canh bạc này, dược là cả hai cùng thoát nạn, thua là ngu huynh chết còn nàng bơ vơ phiêu bạt không chỗ tựa nương không người chiếu cố...

Chàng cầm tay Lâm Quỳnh Cúc nói tiếp với giọng khẩn thiết:

—Ngu huynh có điều này thỉnh cầu nơi Cúc muội, mong Cúc muội đáp ứng.

Lâm Quỳnh Cúc u buồn hỏi:

—Có phải là đại ca muốn tiểu muội chiếu cố nàng sau này?

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Cúc muội đưa nàng về đây cho Dược Vương Gia, nếu Dược Vương Gia không giúp nàng được gì thì Cúc muội mang nàng về luôn Hắc Bảo cho nàng nương náu đến hết tuổi trời.

Lâm Quỳnh Cúc lắc đầu:

—Việc đó đại ca đừng nhờ tiểu muội làm!

Nhuế Vĩ lấy làm lạ:

—Tại sao?

Lâm Quỳnh Cúc buông gọn:

—Đại ca chết, tiểu muội đâu còn sống sót nữa mà làm!

Nhuế Vĩ sững sờ không nói được tiếng gì.

Bổng viên thủ quỹ thốt oang oang bên ngoài:

—Mang vào trong này!

Một tên tiểu đồng bước vào tay xách cơm tay bưng đồ ăn. Viên thủ quỹ theo sau cũng có thêm vài món. Y mời bọn Nhuế Vĩ ăn, lại còn thốt:

—Đại lão bản đã viễn du rồi, người có bảo là ba vị ở đây sáu tháng.

Nhuế Vĩ hỏi:

—Lão đi thật?

Viên thủ quỹ gật đầu:

—Đi khá lâu rồi.

Nhuế Vĩ hỏi:

—Đi đâu?

Viên thủ quỹ lắc đầu:

—Cái đó thì không ai biết được, người muốn đi là đi, chẳng ai biết đi đâu, muốn đến là đến, chẳng ai rõ từ đâu đến. Trong năm địa phương đó, nơi nào người thích là đến.

Nhuế Vĩ lại hỏi:

—Lão nhân gia còn nói chi nữa chẳng?

Viên thủ quỹ tiếp:

—Người có dặn, nếu tướng công trong lúc nghiên cứu gặp chỗ nào bất thông thì cứ hỏi ba vị y sư trong hiệu thuốc này, họ sẽ chỉ điểm cho. Ba vị ấy có y thuật khá cao.

Nhuế Vĩ cảm kích Dực Vương Gia vô cùng. Chàng còn tìm nơi nào yên tĩnh và có đầy đủ tiện nghi hơn ở đây?

Chàng yên tâm ở lại đây gia công nghiên cứu y thuật.

Trong thời gian chàng nghiên cứu, Lâm Quỳnh Cúc hết lòng phục dịch chàng. Ngoài ra nàng còn săn sóc từ cái ăn, cái uống, cái mặc, nơi nằm cho Giản Hoài Quyên bởi Giản Hoài Quyên chỉ còn là cái xác không hồn lững đờ suốt ngày, bất quá là một kẻ điên trầm tĩnh vậy thôi.

Lâm Quỳnh Cúc vất vả biết bao! Tuy nhiên nàng không hề than oán.

Nhờ có ba vị y sư tận tâm chỉ điểm, Nhuế Vĩ thu hoạch kết quả rất khả quan. Nhất là Thiên Độc Dực trong quyển «Biển Thước Thần Thơ» thì chàng am tường chẳng kém tay chuyên môn từng hành nghề hạ độc, giải độc qua nhiều năm tháng. Hầu hết những loại độc trên đời không còn là bí mật đối với chàng nữa.

Sáu tháng trôi qua nhanh chóng. Hiện tại chàng tự chế luyện cho mình một loại giải dược. Nếu uống vào sau ba hôm, độc tách không còn phát tác nữa là chàng cầm như hạ được độc chứng rồi, chỉ cần uống thêm hai lần, cách ba ngày một lần là chất độc của Sử Bất Cự hoàn toàn bị giải trừ.

Lâm Quỳnh Cúc mừng hết lớn. Thế là công lực phục dịch của nàng không phải vô ích!

Một hôm trước khi hoàng hôn xuống, bỗng có tiếng âm vang lên từ phía trước hiệu thuốc vọng vào.

Nhuế Vĩ vụt đứng lên đúng lúc viên thủ quỹ chạy vào, mặt xanh như tàu lá. Viên thủ quỹ lắp vấp kêu lên:

—Không xong! Không xong! Có... có...

Nhuế Vĩ trấn an y:

—Các hạ bình tĩnh, chẳng có gì đáng sợ đến thế! Nói cho tại hạ nghe đi. Điều chi đã xảy ra?

Viên thủ quỹ còn run người:

—Có... có...

Nhuế Vĩ không đợi được, vội bước ra ngoài.

Cánh cửa hiệu đổ xuống một bên, nơi sân có hai lão nhân mặt mày hung ác đứng nhìn vào. Một vận áo gai, một vận áo bố. Ngoài xa hơn có một cổ kiệu. Bốn kiệu phu đứng nép qua một bên. Cạnh kiệu còn có một người bóng kiệu che khuất, Nhuế Vĩ không nhận được.

Lão nhân vận áo gai cao giọng thốt:

—Nếu không gọi Dực Vương Gia ra đây thì anh em chúng ta phá luôn nhà vào trong lục soát đấy!

Lão nhân áo bố bật cười ha hả, nói tiếp:

—Tại sao Dực Vương Gia không dám chường mặt chứ? Lão làm gì mà thẹn đến nỗi không thể nhìn ai?

Nhuế Vĩ hỏi:

—Các vị có việc gì muốn gặp Dực Vương Gia?

Lão nhân áo bố đáp:

—Tìm danh y để nhờ chữa bệnh chứ còn gì nữa?

Nhuế Vĩ bình tĩnh đáp:

—Dực Vương Gia không có mặt tại đây!

Lão nhân áo gai hừ lạnh:

—Người là ai mà ra đây đối đáp?

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Tại hạ đã nói, gia sư vắng mặt!

Lão nhân áo gai nổi giận:

—Câm miệng người lại! Được Vương Gia có năm chỗ ở, chúng ta đã đến bốn nơi rồi, còn một nơi này thôi! Nếu lão không có ở đây thì ở đâu?

Nhuế Vĩ thầm nghĩ bọn này biết Được Vương Gia có năm chỗ ở thì hẳn là do bằng hữu của Được Vương Gia giới thiệu. Vậy chàng không thể gây sự xung đột với họ. Chàng dịu thái độ, điểm một nụ cười đáp:

—Lão nhân gia đích xác vắng nhà.

Lão nhân áo bố chừng như thông tình đạt lý hơn, thấy chàng cười, lão cười thốt:

—Sư phụ người đi vắng vậy thì người thay mặt, bước tới xem bệnh tiểu thơ. Môn đệ của danh y, không biết nhiều cũng biết ít, chẳng lẽ người khước từ?

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Được! Được! Để tại hạ bước tới xem thử, chữa được thì tại hạ chữa, bằng không thì các vị hãy tìm nơi khác.

Lão nhân áo bố đáp:

—Cái đó tự nhiên rồi!

Nhuế Vĩ đến bên kiệu nhìn vào trong. Bệnh nhân là một nữ nhân tuyệt đẹp. Hiện tại da người đỏ ửng, đôi mắt cũng đỏ luôn. Xem xong Nhuế Vĩ thốt:

—Tiểu thơ trúng phải sâm độc. Tại hạ có thể chữa khỏi!

Nhuế Vĩ không để ý đến người bên cạnh. Người ấy chợt cất tiếng:

—Nói bậy, chính ta còn không biết là chất độc gì, người làm sao hiểu được?

Người đó là Sử Bất Cự.

---- oOo ----